

תורת הרי"ף

ביאורים, פנינים, מוסרים וחדושים משיעורי
האדמו"ר רבי יאשיהו פינמז שליט"א
לפרשת השבוע

פרשת חיי שרה

פרשת חיי שרה

**"וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה
וְשִׁבְעַת שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה"**

אדם שמקיים מצוות כל ימיו גם אם ימות טרם
זמנו יקבל שכר גם על השנים שהיה צריך
לחיות

התורה הקדושה אומרת בפרשת השבוע
"וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשִׁבְעַת
שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה". נבוא ונשאל מדוע התורה
כופלת ואומרת "שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה", מה הפירוש של
הדברים?

אלא אפשר לומר יסוד גדול, ידוע ששרה
אמנו נפטרה לפני הזמן, שרה אמנו הייתה
צריכה לחיות עוד כמה עשרות שנים אבל בגלל
שראתה את עקידת יצחק פרחה נשמתה. אם
כך, מתי שעלתה לשמיים הולכים לפי בית דין
של מעלה היא חיה מאה עשרים ושבע שנים

ועל השנים שנחסרו ממנה שמתה לפני הזמן
האם תקבל שכר או לא?

אלא פה צריך לדעת יסוד גדול, מתי שאדם
נפטר לפני הזמן הקב"ה הולך וסופר את החיים
שלו, האם בזמן שהיה חי התנהג בקדושה
בטהרה, בצניעות ובפרישות ורוב הימים היה
בצדקות ובקדושה, אז הקב"ה ממלא לו את
החיים גם את הזמן שלא היה חי בהם, הקב"ה
ממלא אותם בזכויות כמו שהיה חי. אבל אם
החיים שלו לא היו מלאים בתורה ובמצוות,
הקב"ה לא ממלא את הזמן שנפטר בו לפני
הזמן.

וזה מה שאומרת התורה הקדושה (שמות
כג, כו) "אֶת מִסְפַּר יְמֵי אָמְלֵא". אדם שמת לפני
הזמן, הקב"ה ממלא לו את הימים שנחסרו
לו בעולם הזה שמת לפני הזמן, במצוות
ובמעשים טובים אם רוב החיים הוא הלך
במצוות ובמעשים טובים. אם הוא לא הלך
במצוות ובמעשים טובים, הקב"ה לא מביא לו
את הימים האלה ולא נותן לו שכר על הימים
האלה.

שרה אמנו שהייתה צדקת וקדושה ומתה לפני הזמן, הקב"ה נתן לה "שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה" על שני הסוגים של החיים, על החיים שהיא חיה בצדקות ובקדושה וגם על החיים שהיא מתה לפני הזמן, הקב"ה מילא אותם כמו שהייתה חיה בהם ונתן לה שכר כמו שקיימה בימים האלה מצוות ומעשים טובים.

זה יסוד גדול, גם אם נחסר פעם מהאדם לעשות מצוה אבל רוב החיים האדם כן קיים את אותה מצוה, הקב"ה ימלא את זה ויתן לו שכר כמו שקיים ממש את אותה מצוה.

**"וַיְהִי חַיִּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה
וְשִׁבְעַת שָׁנִים חַיִּי שָׂרָה"**

גם המצבים הכי קשים של האדם הם מהשם
ולטובתו

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע "וַיְהִי חַיִּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשִׁבְעַת שָׁנִים חַיִּי שָׂרָה" ורש"י אומר במקום כולן שוין לטובה, שכל החיים שלה שווים לטובה והכל היה טוב בחיים שלה. צריך להקשות קושיה איך אפשר לומר על החיים של שרה שכולם שווים לטובה, שרה הייתה עקרה עד גיל תשעים, על זה אפשר לומר שהחיים שלה טובים? אשה שחטפו ולקחו אותה לבית של פרעה וחטפו ולקחו אותה לבית של אבימלך, על זה אפשר לומר שכל החיים שלה שווים לטובה? אשה שבעלה עבר עשרה ניסיונות קיומיים וזרקו אותו לכבשן האש, בית האסורים, על זה אפשר לומר על היסורים ששרה אמנו שחיה היו שווים כולן לטובה?

אלא אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, בן אדם יכול לעבור את כל הצרות שבעולם אבל ברגע שהוא יודע שזה רצון השם וזה מה שהשם שם אותו ונתן לו לעמוד במקום הזה, סימן שזה רצון השם והוא טוב עם זה, גם אם זה קשה וכואב אבל זה רצון השם. שרה אמנו לקחה את כל הנסיונות תשעים שנה בלי ילדים, השנים שהיה אברהם אבינו בבית האסורים, היסורים שלקחו אותה לביתו של פרעה ולביתו של אבימלך, עשרה ניסיונות של בעלה אבל היא אמרה זה רצון השם ולקחה את זה ברוח טובה, כולן שווין לטובה כי זה רצון השם, שרה קיבלה את רצון השם בהבנה ובשמחה כי זה רצון השם.

אדם צריך לדעת שבכל ניסיון שהוא נמצא יש שם דברים מיוחדים והוא צריך לחפש את הדברים המיוחדים שבתוך הניסיון, יש שם דברים שאין אותם במקומות אחרים. האדם צריך לקחת את הדברים המיוחדים שבתוך הניסיון ולהשריש אותם בנפשו ולחזק את נפשו מהם.

בכל בעיה שהאדם נמצא יש דברים טובים ועל האדם לחפש את הדברים הטובים שיש שם. אדם שנפל על הרצפה ידע לחפש ברצפה דברים טובים שנמצאים שם, ומתי שהאדם גבוה הוא לא רואה אותם אלא רק מתי שהוא נמוך הוא יכול לראות אותם. האדם צריך לאסוף את הדברים הנמוכים ולקחת אותם איתו כדי שמתו שיהיה גבוה, הם יהיו איתו הלאה למעלה כשהוא גבוה.

האדם צריך בכל ניסיון שיש לו, כולן שווין לטובה לדעת שזה רצון השם ועליו לשמוח וטוב לו כי זה מה שהשם רוצה שיהיה שם וישמח במקום שהוא נמצא. לכן שרה אמנו הגיעה לדרגות שהגיעה כי אצלה גם הרע וגם הטוב, העוני והצער שעברו, התשעים שנה שעברה בלי ילדים הכל שווה לטובה, כי ידעה שהכל זה מהשם והכל לטובתה.

"וַיָּבֵא אֲבִרְהֶם לִסְפֹּד לְשָׂרָה וְלִבְכַתָּהּ"

כל שינוי ואפילו לטובה גורם צער ועצבות
לאדם

אמרנו רבותינו (שבת קה:): שכל הבוכה על אדם כשר מוחלין לו על כל עונותיו.. א"ר יהודה אמר רב כל המתעצל בהספדו של חכם ראוי לקוברו בחייו. כל המתאבל ובוכה על תלמיד חכם זוכה לדברים גדולים ואדם ששומע שצדיק או תלמיד חכם נפטר ולא בוכה ולא מצטער, נענש בעונשים קשים ביותר.

בפרשת השבוע אנו מוצאים "וַיָּבֵא אֲבִרְהֶם לִסְפֹּד לְשָׂרָה וְלִבְכַתָּהּ" וכתוב בתורה במילה וְלִבְכַתָּהּ כ' קטנה. והרי בתורה כל אות וכל תג יש בו סודות ורמזים, אם כך למה כתובה האות כ' קטנה, אלא אומרים המפרשים שאברהם אבינו בכה קצת על שרה ולא בכה עליה הרבה, אז צריך להקשות קושיה למה אברהם אבינו לא בכה על שרה, הרי אמרנו בראשית הדברים שאדם חייב לבכות על צדיק ושרה

הייתה צדקת, המדרש אומר (ילקוט"ש פ"י נח) ואמר ר' יצחק יסכה זו שרה ולמה נקרא שמה יסכה, שסוכה ברוח הקודש. אם כך למה אברהם אבינו לא בכה והצטער צער גדול על שרה אלא רק מעט?

אלא אפשר לפרש ולומר כך, הגמרא אומרת (ר"ה טז): וא"ר יצחק ד' דברים מקרעין גזר דינו של אדם אלו הן צדקה, צעקה, שינוי השם ושינוי מעשה. יש כמה דברים שאם על האדם נגזר גזר דין קשה, זה קורע ומוחק את הגזר דין. אם אדם החליף את שמו או שאם אדם היה גר במקום אחד ועבר למקום אחר משנה מקום משנה מזל. צדקה וצעקה, מתי שאדם בתפילה וצעקה זה קורע את גזר הדין שאם נגזר עליו דבר קשה, זה הופך את הגזר דין.

חשבנו להקשות ולומר מילא תפילה מובן שקורעת גזר דין כשאדם מתפלל וכך גם צדקה, אבל למה מי שמשנה את שמו או מי שעובר מקום למה זה קורע את הגזר דין, אם קראו לו עד היום אברהם ועכשיו יקראו לו יצחק, למה זה משנה את הגזר דין או שאם

היה גר בעיר מסוימת ועובר לעיר אחרת למה זה ישנה את הגזר דיין?

אז צריך לדעת יסוד גדול, כל שינוי שאדם עושה בחיים שלו משפיע עליו לרעה וגורם לו עצבות. אדם שגר בבית קטן ועובר לבית גדול, אפילו שעבר לבית יותר מפואר יש לו בלב איזושהי עצבות. כל שינוי שהאדם עובר בחיים, הדבר החדש גורם לו לעצבות בחיים. לכן תמיד בין חורף לקיץ אנשים עצובים, בין קיץ לחורף אנשים עצובים, כל שינוי של זמן גורם לאדם עצבות והרגשה לא טובה בנפש כי אדם מתרגל לדבר הקודם ומתי שמשנים את הדבר הקודם לא נוח לאדם.

גם אם השינוי לטובה והאדם עולה בדרגה ועולה במדרגה, השינוי גורם לאדם עצבות. לכן צריך לשמח את החתן והכלה שבעה ימים אפילו שהם מתחתנים והם שמחים, יש משהו של עצבות בלב שלהם כי כל שינוי גורם לאדם עצבות בלב שלו.

לכן המשנה שמו של אדם קורעין לו גזר דינו, כי השינוי גורם לאיזושהי עצבות אפילו

שהשינוי השם לטובה זה משהו בלב עצוב. אדם שעובר דירה אולי הוא שמח שעבר לעיר יפה לעיר טובה, אבל בלב יש עדיין עצבות והעצבות הזו כפרת עוונות.

על פי זה אפשר לומר יש כמה זמנים שקשים לאדם, הזמן הראשון ברגע שהאדם יוצא מהבטן של אמא שלו לאויר העולם זה רגעים קשים ביותר לתינוק, רק לא זוכרים את זה אבל זו טראומה שחרוטה בנפש של הילד לכל החיים. הזמן השני הקשה ביותר זה מתי שהנשמה הולכת מהעולם הזה לעולם הבא, רגע המוות הוא קשה ביותר מתי שמלאך המוות שם בפה של האדם שלוש טיפות כנגד קינאה תאוה וכבוד וככה לוקח את הנשמה של האדם וגם להסתגל לעולם הבא מהעולם הזה, זה דבר קשה ביותר.

אבל שרה אמנו שהייתה צדקת והחיים שלה היו עולם הזה ועולם הבא אותו דבר, אז לה לא היה צער לעבור מעולם הזה לעולם הבא. לכן על נפטר צריכים לבכות כי הוא עובר את השינוי מעולם הזה לעולם הבא, אבל שרה

אמנו שכל חייה הייתה בצדקות ובקדושה, מתהלכת בארצות החיים ומתהלכת בעולם הזה כמו בעולם הבא וסוכה ברוח הקודש, בשבילה לא הייתה אף עצבות.

וכך יובן כתוב בפרשה וְלִכְפֹּתָהּ עִם כ' קטנה כי אברהם אבינו לא בכה הרבה על שרה כי לא היה עצב גדול בפטירה שלה אחרי שהלכה לעולם שכולו נוח בלי יסורים, בלי צער ואף דבר קשה.

"וְאִשְׁבִּיעַךְ בְּה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְאֱלֹהֵי הָאָרֶץ"

השם הקדוש אה"ה שמסר אברהם אבינו
לאליעזר לקפיצת הדרך

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע שאליעזר עבד אברהם זכה לקפיצת הדרך בכדי ללכת להביא ליצחק אבינו את השידוך. וידוע מה שכתוב בספרים הקדושים שיש שם קדוש

שאיתו יש כוח לעשות קפיצת הדרך ושם זה הוא אהו"ה ומי שיודע לכוון בשם זה יכול לעשות קפיצת הדרך. וראשי תיבות שם קדוש זה, יוצאים מהפסוק "אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְאֱלֹהֵי הָאָרֶץ" (בראשית כד, ג).

אליעזר עבד אברהם עם השם הזה עשה קפיצת הדרך וכך אומר אליעזר לבתואל ולבן מתי שהוא פוגש אותם "וַיֹּאבֹא הַיּוֹם אֶל הָעֵינִי" בראשי תיבות זה יוצא אהו"ה שהוא השם הקדוש של קפיצת הדרך שאיתו בא באותו היום אל העין.

והתורה הקדושה אומרת שהשם הקדוש הזה של קפיצת הדרך היה לאליעזר "וְכָל טוֹב אֲדַבְּרֵנוּ בְיָדוֹ" טו"ב בגימטריא זה שבע עשרה וגם הגימטריא של השם הקדוש אהו"ה זה שבע עשרה, הטוב של אדוניו אברהם היה שלימד אותו וגילה לו את השם המפורש שאיתו יכל לעשות קפיצת הדרך בלי הליכה רגילה.

מתי ששלח אברהם את אליעזר להביא כלה ליצחק, אמר לו "וַיֹּאשְׁבֵעֵךְ בָּה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְאֱלֹהֵי הָאָרֶץ" שזה יוצא הראשי תיבות של

השם הקדוש אהו"ה של קפיצת הדרך. ועם השם הזה, אליעזר הלך וקפץ את הדרך הארוכה ללכת מספר ימים, בכמה שעות. יהי רצון שבזכות התורה הקדושה ובזכות סודות תורה אלו יהיו לכולם ישועה, שמחה והצלחה, ונזכה שדברים ארוכים שהדרך ארוכה להגיע אליהם תתקצר הדרך בחסד וברחמים ותהיה סיעתא דשמיא גדולה.

**"אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה לְבְנֵי מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי
אֲשֶׁר אֲנֹכִי יוֹשֵׁב בְּקִרְבּוֹ"**

מידות רעות עוברות בירושה ודעות רעות לא
עוברות בירושה

בפרשת השבוע אברהם אבינו שולח את אליעזר להביא שידוך ליצחק אבינו ואברהם אבינו מזהיר את אליעזר ומשביע אותו "אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה לְבְנֵי מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי אֲשֶׁר אֲנֹכִי יוֹשֵׁב בְּקִרְבּוֹ" ושולח אותו לחרן שמשם יביא אשה

ליצחק. צריך להקשות ולומר הרי גם בחרן היו אנשים רעים, אם כך למה אברהם אבינו לא רוצה אשה ליצחק מבנות כנען ודוקא מחרן?

אלא אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, מידות רעות עוברות בירושה ודעות רעות ומקולקלות לא עוברות בירושה. אדם שיש לו מידות קשות ולא טובות, מידות של צרות עין עוברות בירושה לילדים שלו. אבל אדם שיש לו דעות לא טובות ומחשבות כוזבות או בעיות באמונה, זה לא עובר בירושה.

אברהם אבינו אומר לאליעזר שהוא לא רוצה אשה ליצחק מבנות הכנעני "אֲשֶׁר אֲנִי יוֹשֵׁב בְּקִרְבּוֹ" שהאנוכיות, האהבה העצמית והמידות הרעות יושבות בקרבו ונמצאות בתוכם. לכן אברהם אבינו רוצה אשה מבנות חרן ולא מבנות כנען, אצל בנות חרן אפשר למצוא מידות טובות וזה מה שאליעזר מחפש, שיהיו בה מידות טובות של חסד וזה מה שחיפש אברהם אבינו ואפילו שלהורים שלה יש עבודה זרה ומחשבות רעות, אבל לה יש מידות טובות זה יעבור בירושה.

אבל בארץ כנען שיש את המידות הרעות ויש להם את האנכי, זה עובר בירושה. לכן הגמרא אומרת (תענית כד:) משל לכלה שהיא בבית אביה כל זמן שעיניה יפות אין כל גופה צריכה בדיקה. כלה שהעינים שלה יפות והכל רואה בצורה חיובית, בצורה טובה והיא טובת עין, בה הברכה נמצאת ולא צריך עוד לבדוק את המידות האחרות. מי שיש בו מידות טובות, המידות עוברות בירושה ומכניעות כל מידה אחרת שיש.

וזו הסיבה שאברהם אבינו הקפיד לשלוח את אליעזר לחרן כדי שיהיו מידות טובות ואפילו שההורים עובדי עבודה זרה, אפילו שלבן ובתואל היו עם עבודה זרה כמו שלבן אמר "וְאֶנְכִי פְּנִיתִי הַבַּיִת" ורש"י אומר מעבודת אלילים. אם יש ברבקה מידות טובות זה עובר בירושה וזה חזק מאוד, אבל עבודה זרה ומחשבות רעות לא עוברות בירושה. וזה יסוד גדול שהאדם צריך בכל כוחו בכל עניין לחפש

מידות טובות, אם יש מידות טובות, יש לאדם הכל.

**"וְהָיָה הַנֶּעֱרָךְ אֲשֶׁר אָמַר אֵלֶיהָ הֲטִי נָא כַדָּךְ
וְאֲשֶׁתָּהּ וְאָמַרְהָ שְׂתֵהּ וְגַם גְּמִלֶיךָ אֲשָׁקֶה"**

מידות מנוגדות אצל בני הזוג מעלות את זיווג
יפה

מוצאים בפרשת השבוע שאברהם אבינו שולח את אליעזר לחפש אשה ליצחק אבינו, התנאי והמבחן שאליעזר שם לאשה שתהיה ליצחק אבינו הוא שתהיה בה מידת החסד. נבוא ונשאל מה מיוחד במידת החסד שאליעזר מחפש אשה דוקא עם מידת החסד, למה אליעזר לא מחפש אשה עם מידה אחרת ואליעזר שם את כל הכוח והכובד שלו על מידה זו כתנאי לאשה של יצחק אבינו?

ידוע מה שהמדרש אומר (בר"ר סח, ד) שהקב"ה במשך כל היום יושב ומזווג זיווגים. צריך לשאול מדוע הקב"ה יושב ומזווג זיווגים ואומר בת פלוני לפלוני, הרי היהדות בנויה על בחירה שהאדם צריך לבחור מה שהוא רוצה, לבחור בטוב או לבחור ברע, מה שהוא רוצה. אם כך למה בעניין זיווגים הקב"ה קובע את הזיווג של האדם בת פלוני לפלוני ולמה הקב"ה בעצמו יושב ומזווג זיווגים?

אלא אולי אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, אי אפשר שזוג יתחתנו כשיש לשניהם אותן מידות. אם זוג מתחתנים ולשניהם יש את אותן מידות, לעולם הזיווג הזה לא יצא טוב ולא יצא נכון. בשביל שיצא דבר שלישי צריך שיהיו שתי מידות מנוגדות אחת לשני, מתי שיש ככה שתי מידות מנוגדות יכול להיווצר דבר שלישי.

אם נסתכל אצל אברהם אבינו, אברהם היה חסד ושרה אמנו הייתה דין, החסד והדין התחברו ומזה יצא יצחק אבינו. יצחק אבינו היה כולו דין, אליעזר ידע בכדי שהשידוך של

יצחק יהיה טוב צריך חסד ורחמים, הוא לא יכול להתחתן עם אשה שגם היא דין, כי מדין ודין לא יצא מזה זיווג טוב, אלא צריך אשה שהיא בעלת חסד. לכן אליעזר מחפש אשה שיש בה מידת החסד גדולה ביותר כי ביצחק אבינו הייתה מידת הדין גדולה וקשה ביותר.

על פי זה אפשר לבאר ולומר, הגמרא מספרת (יבמות סג.) על אשתו של רבי חייא שהייתה מצערת אותו, ובכל אופן רבי חייא בכל פעם שהיה רואה דבר יפה, היה קונה ומביא לה במתנה. שאלו אותו חכמים, הרי אשתך מצערת אותך אם כך למה אתה קונה לה מתנה, אמר להם רבי חייא דיינו שמגדלות בנינו ומצילות אותנו מן החטא שמחנכת את ילדיו ומצילה אותו מהחטא ואומר רש"י שמצילות אותנו מהחטא מהרהור עבירה. נבוא ונשאל אם כך, מה הפירוש של הדברים?

אלא רבי חייא אומר פה יסוד גדול, אשתו הייתה קשה ומנוגדת אליו בהתנהגות. הוא היה סוג אחד של התנהגות והיא הייתה סוג אחר של התנהגות, וזה שהיא מנוגדת אליו

גם אם היא מצערת אותנו, הניגוד הזה אליו גורם לו שיהיה להם משהו שלישי כי זה מתקן אותנו. התורה הקדושה אומרת (בראשית ב, יח) "אֲעֲשֶׂה לָּךְ עֵזֶר כְּנֶגְדְּךָ" האשה צריכה להיות עזר כנגדו, במידות כנגדו. ומתי שזה כנגדו אז יכול להיברא דבר שלישי. לכן רבי חייא הלך וכל דבר שראה אפילו שהיא מצערת אותנו, זה הביא אותנו לדרך ולתיקון כי זה דבר שכנגדו. אם היא חסד הוא דין ואם הוא דין היא חסד.

ומתי שיש שני דברים מנוגדים, אז נברא הדבר השלישי ולכן הקב"ה יושב ומזווג זיווגים, כי לדעת את הדברים המנוגדים בין חסד לדין, רק הקב"ה רואה נסתרות יודע ורואה איך לזווג זיווגים ומה לזווג. וזה הכוח הגדול שהיה אצל אליעזר, דוקא לחפש אשה שכולה חסד ליצחק שכולו דין.

”מֵה' יֵצֵא הַדְּבָר לֹא נוֹכַל דְּבַר אֵלֶיךָ רַע אוֹ טוֹב”

רק הקב"ה מזווג זיווגים

בפרשת השבוע אנו רואים שאברהם אבינו שולח את אליעזר להביא שידוך ליצחק וכך מוצא אליעזר את רבקה שידוך ליצחק. וידוע מה שכתוב בספרים הקדושים שהקריאה מעוררת את הזמן ועל ידי הקריאה של הפרשה מתעורר גם כוח של זיווגים לאנשים ומי שידוע לכוון טוב בפרשת השבוע יכול לזכות לזיווג הגון ולכן אנשים שלא זכו לשידוכים הקפידו בזמן הזה להתפלל ולעשות דברים לעורר את הזמן כדי לזכות בשידוך.

ידוע מה שמסופר על מלך גדול שפגש רב ושאל אותו מה הקב"ה עושה כל היום, הרב ענה לו שהקב"ה מזווג זיווגים כמו שהמדרש אומר (בר"ר סח, ד) הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב וּמְזוּוֹג זְיוּגִים, בְּתוֹ שֶׁל פְּלוֹנִי לְפְלוֹנִי, אֲשֶׁתוֹ שֶׁל פְּלוֹנִי לְפְלוֹנִי, מְמוֹנֵנוֹ שֶׁל פְּלוֹנִי לְפְלוֹנִי. אמר אותו מלך

לרב הגדול, גם אני יכול לעשות את זה. אמר לו הרב, הרבה לפניך ניסו ונכשלו וגם אתה לא תוכל.

חשב המלך שכן יצליח ובאחד הימים שיצא מהארמון ראה נערה יפת תואר ענייה עוברת ברחוב וקרא לה, נתן לה את המכתב שתתן אותו לשר גדול בעיר רחוקה בממלכה שלו והוא יתן לה מאה זהובים. אותה נערה התחילה ללכת במצוות המלך ובאמצע הדרך עצרה אותה אשה זקנה וביקשה ממנה צדקה, אותה נערה ריחמה עליה ונתנה לה את המכתב שתעביר אותו לשר וכך תקבל מהשר מאה זהובים במקומה, הלכה הזקנה לשר והעבירה לו את המכתב.

כשפתח השר את המכתב, ראה שכתוב במכתב שהמלך מצווה אותו להתחתן עם האשה שתביא את המכתב, עמד השר באין אונים והתחתן עם אותה זקנה. עבר זמן המלך עשה מסיבה גדולה והזמין את כל האנשים והוא מסתכל על אותו שר ורואה שהוא לוקח עוגיות ואוכל ושם בכיסים. שאל אותו המלך

למה הוא לוקח אוכל ועוגיות ושם בכיסים, ענה לו השר שזה בשביל אשתו. שאל אותו המלך מה יש לאשתו, אמר לו השר שהיא זקנה ואין לה שיניים.

אמר לו המלך שהוא שלח אשה צעירה להתחתן איתו, ענה לו השר שלא ומי שהביאה לו את המכתב הייתה אשה זקנה. אז הבין המלך מה עשתה אותה נערה ומה אמר לו אותו רב גדול שרק הקב"ה יכול לזווג זיווגים.

האדם צריך לדעת שזיווגים הם רק ביד הקב"ה, כל העניין של זיווגים זה רק על ידי תפילה והכל בידי הקב"ה. "רבות מַחֲשָׁבוֹת בְּלֵב אִישׁ וְעֵצַת ה' הִיא תְּקוּמָה" (משלי יט, כא) אדם צריך להשליך יהבו על השם ולהשתדל להתפלל לקב"ה, כי הזיווגים שהקב"ה מזווג הם הזיווגים הנכונים וכמה שהאדם יחשוב ויתכנן, לא יעלה בידו כלום. אבל אדם שהולך בתמימות וביושר עם הקב"ה ומשליך את יהבו על הקב"ה, הקב"ה משפיע עליו שפע ונותן לו טוב.

הימים האלה הם ימים שיש בהם כוח לזיווג,
יהי רצון שהקב"ה יזווג את כל מי שצריך זיווג
בזיווגים הגונים ויהיה לכולם ישועה והצלחה.

